

at jeg har besiddet her i Kjøbenhavn den skønneste og hurtigst seilende Flaade i Danmark. Man kan imidlertid ikke gaa indad Strømmen. Dampskibsartens Udvikling har flaaet Seilskibene ihjel, men sandelig ikke den Omstændighed, at vi hævdede Skibsafgiften i den indenrigske Fart, saavel for Seilskibe som for Dampskibe. At dette er Tilfældet, er det mig meget let at bevise. De Herrer, som ofte have refereret sig til Udtalelser fra 1871 og 1873, maa have glemt, hvilken ganske overordentlig stor Udvikling der har fundet Sted paa alle Omraader i de siden da foreløbne 10—12 Aar. Der er paa dette Omraade foregaaet en saadan Revolution i disse 10 Aar, som ikke kan vises at være foregaaet i nogenjomhelst Periode af 50 Aar tidligere, saalænge Verden har staaet. At Dampskibene nu kunne gaa til saa billige Fragter, at de endog kunne seile billigere end Seilskibene, ligger i de overordentlig besparende Maskiner, som ere opfundne, og som stadig forbedres. Jeg skal fremføre et Exempel paa det forenede Dampskibsselskab, som jeg selv var med til at stifte for omtrent 12—13 Aar siden, have vi gjort nøyagtige Beregninger, som vise, at, hvis vi endnu havde de samme Skibe med de samme Maskiner — vi have nok endnu nogle af de samme Skibe, men de have ikke de samme Maskiner — som vi dengang havde, vilde Resultatet være det, at vi ikke vilde faae en eneste Dre i Overskud. At det Overskud, som vi have, fremkommer igjennem de kulbesparende Maskiner, som man nu har, idet Kulforbruget nu er nedbragt til mindre end det Halve af, hvad det tidligere var. De Herrer ville indse, at dette har en overordentlig stor Betydning. Dernæst slutter det ærede Udvalg, at, naar man nu gik hen og hævdede Skibsafgiften ogsaa for den udenrigske Fart, saa vilde det komme de Seilskibe, som deltog i den udenrigske Fart, til Skade. Dette er naturligvis, efter hvad jeg allerede har sagt, ikke Tilfældet, og desuden staa jo begge Parter ganske paa samme Maade, naar Udgiften er lige, eller naar der ingen Udgifter er. En ganske anden Sag vilde det være, hvis det var tænkligt — hvad jo aldeles ikke er tænkligt — at man paalagde Dampskibene en Afgift, som man fritog Seilskibene for. Ja, saa vilde Forholdet være det, som Udvalget mener, det skulde være, men det kan der dog virkelig ikke være Tale om.

Der staaar endnu kun eet Punkt tilbage, nemlig Lovudkastets § 42. Jeg tror ikke, at den Affattelse, denne Paragraf har faaet, er ganske heldig. Efter dens Ordlyd er det jo saaledes, at de tre mindre Love, nemlig Lov-

vene om Albeskatning, Brændevinsbeskatning og Tobaksbeskatning, først skulle træde i Kraft og naar disse tre Love ere traadte i Kraft, saa skal det Tidspunkt, paa hvilket Toldloven, naar den er vedtagen, skal træde i Kraft, bestemmes ved kongelig Anordning. Jeg tvivler ikke paa, at Meningen er den, at alle disse fire Love skulle træde i Kraft omtrent paa samme Tid; men saaledes som det nu staaar, forekommer det idetmindste mig, at Regjeringen vil have det i sin Magt at kunne faae kongelig Sanction paa disse tre mindre Love, som saaledes kunne komme ud, medens der samtidig kan erhverves kongelig Anordning paa, at Toldloven først skal træde i Kraft, om det saa skulde være 5 á 10 Aar senere, thi der staaar ikke, hvor lang denne Tidsskrift skal være. Jeg tror, at der maatte være en Bestemmelse, som noget nyere præciserede dette, thi man kan dog ikke godt udsætte de Skatteyndende for, selv om det kun var for en kortere Tid, muligvis at komme til at betale baade Distat, Brændevinskat og Tobaksstat samt tillige Told efter den nu bestaaende Toldlov. — Jeg veed nok, at jeg har berørt et „noli me tangere“ overfor den høitærede Finantsminister, naar jeg har talt mod absolut Kompensation, men han er jo som Finantsminister ikke ene herom. Det er Noget, som er færegent for alle Finantsministre, og jeg har kjendt endel af dem her i Landet. Det er jo naturligt, at en Finantsminister, naar han har en Indtægt, ser at holde paa den. Det kan jeg godt begribe. Smidlertid maa dog ogsaa en Finantsminister komme til at tænke paa, hvad der er til Gavn for Landet, og jeg tvivler ikke om, at vor høitærede Finantsminister ogsaa skjenker dette sin Opmærksomhed. Jeg har sin oplevelset, at vi her i Landet have haft een Finantsminister, som ogsaa saae ret klart ud paa andre Forhold og havde Dristighed og Mod til at udføre Reformen, uden just strax at kunne se, at der deraf vilde komme en forøget Indtægt, og det var Hs. Excellences Grev Spønnek. Jeg veed ikke, om det skulde være en for dristig Tanke at haabe paa, at vor høitærede nuværende Finantsminister vilde blive Nr. 2, der dannede en saadan Undtagelse — det vilde glæde mig ganske overordentlig, og jeg tror, det vilde komme til ogsaa at glæde mange Andre. Det er blot en Henstilling til den høitærede Minister. Jeg vil bede ham at overveie og vete de Ting, jeg har sagt idag; det skulde glæde mig, om det kunde føre os til det forønskede Maal. Det gjør mig ondt, mine Herrer, at jeg har opholdt Dem saalænge, men de Herrer kunne begribe, at Sagen har stor Interesse for mig og for